NEDERLANDSE EDITIE

HOLIDAY UNSCRIPTED

USA TODAY-BESTSELLERAUTEUR

NATASHA MADISON

HOOFDSTUK 1

Elizabeth

SO THIS IS CHRISTMAS

2 november

'*So this is Christmas.*' Ik rol met mijn ogen zodra ik de kantine van de artsen binnenloop en de zachte klanken van de muziek uit de radio hoor komen.

'Ugh,' mompel ik en ik kijk naar Ty, mijn collega, die aan tafel zit en op zijn telefoon scrolt terwijl hij zijn ontbijt uit een kommetje eet. 'Is het daar niet een beetje vroeg voor?' Ik wijs naar waar de muziek vandaan komt, voor het geval hij niet wist waar ik het over had.

'Het is volkomen normaal dat begin november de kerstmuziek al aanstaat,' zegt hij in zijn Australische accent, waarbij hij *'ah'* zegt in plaats van *'er'*. 'Dat is zo'n beetje een wereldwijde regel.'

'Wie heeft dat bepaald?' vraag ik voor ik mijn witte doktersjas uittrek en mijn kluisje open. 'Ik wil hun echte namen weten en niet iets wat jij net hebt verzonnen.'

'De maatschappij,' deelt hij me mee, en ik rol met mijn ogen als ik mijn jas ophang en mijn grote draagtas pak. 'Ik ben er vrij zeker van dat de maatschappij als geheel dat heeft besloten.'

Ik hang de tas over mijn schouder. 'We zouden een regel

moeten invoeren dat er tot 1 december geen kerstmuziek in gemeenschappelijke ruimtes mag worden gedraaid. Of, als we het lot echt willen tarten, durf ik zelfs te zeggen: pas twee weken voor kerst. Net genoeg tijd om er niet helemaal gestoord van te worden.'

'Zodra Halloween voorbij is, mag het.' Hij schept een vork vol ei op en werkt het naar binnen.

'Hoe kun je überhaupt aan kerst denken als het buiten warm is? Bij kerst denk je aan sneeuw en kou.' Zelfs na zeven jaar in Australië gewoond te hebben, ben ik er nog steeds niet aan gewend dat het zomer is tijdens de kerstperiode.

'Dat is alleen in films.' Hij knipoogt naar me en als we niet samen zouden werken, zou ik misschien, heel misschien, erover nadenken om iets met hem te beginnen. Maar ik heb het al te vaak gezien: verpleegkundigen en artsen die iets met elkaar krijgen en als het uitgaat, voelt de hele afdeling dat. Het wereldje is gewoon te klein. Dus heb ik mezelf een strikte regel opgelegd dat ik nooit iets begin met iemand met wie ik werk. Geen verpleegkundige, geen arts, niemand die ik meer dan één keer op mijn werkplek zal zien.

'Ben jij zo iemand die in de tweede week van december de boom opzet en hem de dag na kerst alweer afbreekt?'

'Pfft.' Ik sla mijn armen over elkaar en schud mijn hoofd. 'Alsof ik een boom neerzet!' Ik schud opnieuw mijn hoofd. 'Ik ben het type mens dat van het leven geniet en waarde hecht aan haar tijd, dus ik begin daar niet eens aan,' zeg ik tegen hem. 'Bovendien heb ik de afgelopen vijf jaar niets anders gedaan dan werken tijdens de twee weken rond kerst, en daarna neem ik een heerlijke maand vrij.' Ik adem uit. 'Moet jij ook eens proberen.'

'Ik hou van kerst,' zegt hij. 'Ik kan me niet voorstellen dat ik geen kerstdiner met mijn familie zou hebben.'

'Ik word hier misselijk van,' zeg ik plagend terwijl ik mijn hand op mijn buik leg. 'Ik ben moe, dus ik ga naar huis en jij mag lekker genieten van je ontbijt.' Ik wijs naar zijn kom. 'En alles wat met kerst te maken heeft.' Ik steek mijn hand op naar het geluid van de muziek. 'Volgens mij gaan mijn oren zo bloeden.' Ik druk mijn handen tegen mijn oren, wat hem aan het lachen maakt,

voor ik de kantine uit loop en zie dat de verpleegkundigen van dienst wisselen.

Het whiteboard dat recht voor de verpleegpost hangt, wordt bijgewerkt door Gayle, de hoofdverpleegkundige van de dienst van acht uur 's avonds tot acht uur 's ochtends. Ze zorgt ervoor dat alle notities voor de dagdienst klaarstaan voor de verpleegkundige die haar komt aflossen. 'Ik ga ervandoor,' zeg ik tegen Gayle, en ze kijkt over haar schouder naar me. Haar zwarte scrubs zijn bedrukt met een vrolijke print van kleurrijke pleisters.

'Tot vanavond,' antwoordt ze en ik knik.

'Zodat je je alvast mentaal kunt voorbereiden,' ze beweegt het papier in haar hand mijn kant op, 'mijn scrubs met kerstprint zijn onderweg.'

Ik kreun. 'Misschien moet ik dit aankaarten bij HR,' zeg ik wanneer ik stilsta, en ze grijnst naar me. 'Ik weet niet of ik onder deze omstandigheden nog kan werken.'

'Ik waarschuw je alleen alvast, zodat je je goed kunt voorbereiden.'

'Ik ga nu meteen naar huis om scrubs te halen in de kleur van de Grinch.'

Ze gooit haar hoofd achterover en laat een luide lach ontsnappen, waardoor haar lichtblonde bob zachtjes meebeweegt. 'Dat ziet eruit als snot,' merkt ze op. 'Zou ik absoluut niet aanraden.' Ze glimlacht. 'Maar ik heb geen idee wat de coole kids tegenwoordig dragen. Doe vooral je ding.'

'Geweldig,' mompel ik voor ik door de klapdeuren van de spoedeisende hulp loop en richting de voorkant van het ziekenhuis ga. De ochtenddrukte is in volle gang; overal komen mensen binnen terwijl ik na mijn dienst van twaalf uur juist naar buiten loop. Er gaat niets boven de felle, hete zon in stappen nadat je de hele nacht gestoord werd door het donker tijdens de nachtdienst op de spoedeisende hulp. Ik knijp mijn ogen een beetje samen als ik naar het gedeelte van de parkeerplaats loop waar het personeel parkeert.

Ik rommel in mijn grote tas, schuif van alles opzij, pak mijn sleutels en ontgrendel de auto om in te stappen.

Ik start de auto en draai de ramen open terwijl ik mijn

parkeerplek uit rijd. Bij de gesloten slagboom stop ik om mijn parkeerpas te scannen en wacht tot hij opengaat zodat ik door kan rijden.

Ik rijd het parkeerterrein af, zet de radio aan en luister naar nummers die géén kerstmuziek zijn als ik naar huis ga. Na een lange nachtdienst ben ik meer dan klaar om in mijn appartement te zijn. Ik rijd het terrein van mijn appartementencomplex op, parkeer op mijn vaste plek en wacht tot het raam weer helemaal dicht is. Ik pak mijn tas en loop naar de trap die naar mijn voordeur leidt. De trap splitst zich naar beide kanten; elke verdieping heeft twee appartementen en elk gebouw telt vier verdiepingen. Ik loop de twee trappen op en ben eindelijk thuis. De deurmat voor mijn deur is een cadeau van mijn broer Jack en zijn vrouw Evie, toen ze een week bij me logeerden onderweg naar Nieuw-Zeeland. Jack en Evie leerden elkaar kennen toen ze tegelijkertijd in het ziekenhuis lagen voor kankerbehandelingen. Ze werden de beste vrienden; ze hadden zelfs bijnamen. Jack werd Jumping Jack genoemd en Evie Easy Evie, omdat ze zo makkelijk blij te maken was. Jack had geluk dat onze vader de behandeling kon betalen. Evies familie had dat geluk niet, maar mijn vader zorgde ervoor dat ook zij behandeld kon worden. Pas toen ze allebei zestien werden, ontdekten ze dat onze vader ervoor had gezorgd dat Evie de zorg kon betalen. Vanaf dat moment waren ze nog onafscheidelijker. Daarna groeide het al snel voorbij de fase van beste vrienden en gaven ze eindelijk toe aan hun gevoelens. Jack en zij zijn uiteindelijk zes jaar geleden getrouwd en denken nu na over de adoptie van hun eerste kind.

Welkom-achtig, hangt ervan af wie je bent en hoelang je van plan bent te blijven.

Ik toets mijn code in op het paneel naast de deur en wacht tot het slot lospringt voordat ik de klink omdraai en naar binnen stap. De gordijnen zijn nog steeds dicht sinds ik dertien uur geleden vertrok. Ik laat mijn tas bij de deur vallen en schop mijn sneakers uit.

Ik loop naar de woonkamer en trek de jaloezieën open, waarna ik naar de keuken ga en hetzelfde doe met het raam naast

de tafel. Daarna loop ik naar achteren, waar mijn slaapkamer is, en ga rechtstreeks naar de douche. Ik schuif de glazen deur open, draai het water aan en trek mijn scrubs uit.

Ik laat het warme water over me heen stromen en kantel mijn hoofd achterover, laat het water langs mijn nek naar beneden lopen. Ik sluit mijn ogen en voel de uitputting door me heen trekken. Als ik eruit stap, pak ik een handdoek, wikkel die om mijn haar en trek mijn witte ochtendjas aan.

Ik loop naar de ladekast en haal een boxershort en een hemdje eruit, waarna ik terugga naar de keuken en de koelkast open. Ik schuif wat dingen opzij terwijl ik probeer te bedenken wat ik als avondeten zal eten. Voor sommige mensen is het ontbijt, voor mij is het avondeten. Mijn laatste snack, een proteïnereep tussen patiënten door om vier uur 's nachts, is ongeveer een halfuur geleden uitgewerkt. Ik verga van de honger en ben gesloopt, dus ik kies wat het snelst op te warmen is.

Ik haal een van de kant-en-klare maaltijden uit de koelkast die ik meestal bestel voor werkweken, draai me naar de oven en zet die aan. Zodra ik de maaltijd erin schuif en terug naar de badkamer wil lopen om mijn haar uit te kammen, begint de telefoon naast de deur te rinkelen.

Ik loop ernaartoe, pak mijn tas en sluit even mijn ogen, hopend dat het niet het ziekenhuis is dat me terugroept voor een noodgeval. Als ik het toestel omdraai, zie ik dat mijn moeder me aan het facetimen is.

Glimlachend schuif ik het groene knopje opzij en wacht tot haar gezicht het scherm vult. 'Ze leeft nog!' roept ze over haar schouder, en ik rol met mijn ogen.

'Waar is ze de afgelopen week geweest, Elizabeth?' hoor ik mijn vader, Zack, ergens vanuit het huis roepen.

'Je vader wil weten...' begint ze, alsof ik hem niet net vanaf de andere kant van de kamer heb horen roepen. Ik zie haar in de keuken zitten, waar alle lampen branden.

'Ja.' Ik lach. 'Ik hoorde hem. Ik was aan het werk. En bovendien, met het tijdsverschil zou ik jullie bellen en zou het daar midden in de nacht zijn.'

‘Dat zou geen probleem zijn als je dichter bij ons woonde.’ Mijn moeder glimlacht naar me. ‘Dan konden we zelfs samen werken.’

Ik adem diep in. Mijn moeder is hoofd van de oncologieafdeling van het kinderziekenhuis in New York City. Daar heeft ze mijn vader heel, heel lang geleden ontmoet, toen hij met mijn oudere broer Jack binnenkwam terwijl die vocht tegen kanker. Ze zette hem op een experimenteel medicijn; mijn vader zou alles hebben gedaan om hem te redden. We zijn nog iedere verdomde dag dankbaar dat het werkte en hij in remissie ging.

Uiteindelijk werd ze in diezelfde periode verliefd op mijn vader. Hij speelde toen ook ijshockey met mijn oom Max. Nu ze allebei met pensioen zijn, leidt zij de Horton Foundation, die verschillende kinderziekenhuizen in de Verenigde Staten ondersteunt, en runt mijn vader de arena die al generatieslang in de familie van mijn tante Allison zit. Dat is de plek waar de meeste van mijn neven die in de NHL spelen ’s zomers naartoe gaan om in vorm te blijven. Of als ze revalideren van een blessure, gaan ze naar hem om weer fit te worden.

‘Mam, dit gesprek hebben we elke maand.’ Ik leg de telefoon op het badkamerblad en trek de handdoek van mijn lange, lichtbruine haar met blonde highlights eruit.

Ik pak de leave-in conditioner en begin te sprayen. ‘Ik woon graag in Australië.’

‘Maar wij zouden het geweldig vinden als jij hier woonde,’ dringt ze aan en ik lach.

‘Genoteerd,’ zeg ik. ‘Is dat waarom ik het genoegen van dit telefoontje heb?’ Ik zet de conditioner terug en begin mijn haar uit te borstelen. ‘Normaal komt dit belletje op zondag. Nadat jullie het familiediner hebben gehad, bellen jullie om te zeggen dat jullie me missen en dat het niet hetzelfde is zonder mij.’

‘Het is bijna zondag,’ antwoordt ze en ik snuif.

‘Het is hier letterlijk dinsdag, dus bij jullie is het maandag, aangezien ik in de toekomst leef.’ Ik kijk haar aan. ‘Ik zal alvast verklappen dat er niets ergs gebeurt, dus jullie zijn allemaal nog veilig.’

‘Heel grappig,’ kaatst ze sarcastisch terug. ‘Hoe dan ook, ik

belde om je eraan te herinneren...' Ik stop met bewegen terwijl ik luister, wetend dat ze waarschijnlijk iets gaat zeggen waar ze me al minstens vijf keer aan herinnerd heeft, maar dat ik het hoogstwaarschijnlijk meteen weer vergeten ben zodra ze het zei. '... dat je je vliegticket moet kopen.'

Ik sla met mijn hand tegen mijn voorhoofd. 'Shit,' vloek ik. 'Ik had het op een Post-it op mijn werk geschreven en volgens mij heb ik die weggegooid.'

'Je broer gaat trouwen,' briest ze, 'en dat ben je vergeten!' Het laatste deel gilt ze bijna uit.

'Ik bedoel, het is niet alsof ik niet op de bruiloft zal zijn.' Ik probeer haar te kalmeren. 'Of alsof er geen vliegtuigen meer naar Amerika gaan.'

'Elizabeth Parker Morrow.' Ze gebruikt mijn volledige naam, wat betekent dat ze óf diep teleurgesteld in me is óf op het punt staat haar verstand te verliezen. Eigenlijk zegt ze mijn naam met opeengeklemde tanden als ze echt op ontploffen staat, dus volgens mij zit ik nog wel goed... soort van.

'Daar gaan we weer,' kreun ik. 'Mam,' zeg ik zacht, 'ik zal meteen het internet opgaan.' Ik draai mijn haar op in mijn hand en zet het met een clip achter op mijn hoofd vast. 'En ik regel mijn ticket.'

'Hoeft niet meer,' moppert ze. 'Ik heb je ticket al gekocht.' Ik glimlach naar haar. 'Waag het niet om naar me te grijnzen, jongedame.'

'Ik glimlach omdat ik blij ben dat ik jullie over minder dan zes weken zie,' zeg ik. 'Ik heb er zoveel zin in om kerst met jullie door te brengen.' Ik steek mijn handen omhoog en spring op en neer. 'Joehoe, kerst.'

'Zack,' roept mijn moeder naar mijn vader, 'kom met je dochter praten.'

'Mam,' zeg ik, 'jij bent de beste.' Ik leun met mijn ellebogen op het kleine kookeiland en wacht tot mijn vader de telefoon overneemt.

'Hier.' Ze duwt de telefoon in zijn handen. 'Ze is precies zoals jij.'

Hij gniffelt en ik zie hem naast mijn moeder op de bank gaan

zitten en een arm om haar schouders slaan. ‘Kijk eens aan, mijn favoriete dochter.’

‘Eh, ik ben je enige dochter,’ herinner ik hem eraan. ‘Tenzij er ineens iemand aanbelt en dingdong, daar staat een verloren dochter van wie je niets wist. Hoe ongemakkelijk zou dat gesprek zijn?’ Hij hapt naar adem. ‘Waag het niet. Je was vroeger een heel knappe man en je was een professionele atleet. God mag weten waar jij dat ding allemaal hebt uitgehangen.’ Meteen daarna doe ik alsof ik moet kokhalzen.

‘Waarom praat ik eigenlijk nog met haar?’ Mijn vader kijkt naar mijn moeder, die nu op haar lip bijt. ‘Ik zei nog: koop gewoon dat ticket en mail het haar, maar nee, jij wilde haar bellen en nu doet ze weer zo.’

Ik lach. ‘Ik hou ook van jou, pap,’ zeg ik tegen hem en hij werpt me een zijdelingse blik toe. ‘Maar ja, stuur me de gegevens. Ik ga verlof aanvragen. Laten we hopen dat ik het krijg.’

‘Je broer gaat trouwen!’ roept mijn moeder. ‘Mijn zoon gaat trouwen. Ik ben nu al een wrak omdat ik hem verlies, en jij helpt niet mee.’

‘Oké, rustig aan en laten we niet doen alsof hij naar het front vertrekt. Hij gaat trouwen en ze hebben een huis gekocht één straat verderop. Volgens mij overleef je dat wel.’

‘Dat klopt. De enige die mijn hart breekt, ben jij.’

‘Lekker dan,’ zeg ik wanneer de oven piept. ‘Ik regel vrij. Ik stap dat vliegtuig in en zijn bruiloft gaat vlekkeloos verlopen.’ Ik glimlach naar de telefoon. ‘Maar ik moet nu ophangen zodat ik kan eten en mijn bed in kan duiken. Ik hou van jullie. Het is altijd fijn om jullie te zien.’ Ik blaas een kus en hang op, waarna er meteen een bericht binnenkomt.

MAM

Stuur het ziekenhuis nu een bericht voor verlof.

Ik rol met mijn ogen, maar open wel het rooster voor de feestdagen. Ik haal mijn naam van de planning en blok drie weken vrij voor de krankzinnige hoeveelheid trouwactiviteiten die

het bijna-bruidspaar heeft gepland, daarbij noteer ik dat mijn broer gaat trouwen. Daarna loop ik naar de koelkast, pak een fles wijn en schenk mezelf een glas in.

'Dit komt helemaal goed,' zeg ik tegen mezelf voordat ik een flinke slok neem. '*So this is Christmas*.'

ELIZABETH

Mijn broer gaat trouwen.
En dat nota bene met Kerstmis.
De feestdag waar ik zo'n hekel aan heb.
En dit zal de slechtste kerst ooit zijn.
Want niet alleen kwam mijn bagage niet aan,
maar ook kreeg ik te horen dat ik ergens anders
moest slapen, want mijn kamer was uitgeleend
aan familieleden. Dus nu moet ik bij de
beste vriend van mijn broer verblijven.
De man die zeven jaar geleden mijn hart brak.

NATE

Mijn beste vriend gaat trouwen.
En ik ben blij voor hem.
Tot ik mijn logeerkamer aan zijn zus moet
aanbieden. Het zouden maar twee weken zijn.
Maar in die tijd wist Elizabeth me natuurlijk op alle
mogelijke manieren op de kast te jagen.
Op een fijne manier. We moeten alleen maar de
bruiloft en de feestdagen overleven.
Dan zal ze weer weg zijn. Tenzij misschien,
heel misschien, mijn wens in vervulling gaat
en ik haar voor mezelf krijg.

ISBN 978-94-6440-966-6
9 789464 409666 >

SVM PUBLISHING

SVMPUBLISHING
SVMPUBLISHING